

Казка про яян (скорочено)

Емма Андієвська

Якось пастушок, погнавшись за козою, впав у провалля. Коли отямився, то побачив, що лежить на площі великого міста; кожен житель там будує свою вежу, яка весь час завалюється.

Пастушок хотів розпитати, що це за місто, але на його питання ніхто не відповідав. Лише один дідусь сказав, що тут живуть самі яяни, які визнають лише своє "я" і запитань інших не чують. А він почув питання тому, що чужинець, що його здолали немоці і він не може поправити свою вежу. Пастушок сказав, що охоче допоможе старому, аби йому дали щось поїсти. Дідусь розповів, що яянину ніхто не може догодити, бо тільки він сам усе найкраще знає й уміє.

Хлопчик поцікавився, чи є з цього міста вихід. Дід сказав, що є сім брам, через які можна вийти, сказавши слово "ти". Але жоден із яян не може його вимовити.

Тоді пастушок взяв немічного дідуся собі на плечі й пішов до найближчої брами. Там вимовив чарівне слово й опинився серед знайомих скель. А за спиною в нього був не дід, а мішок із самоцвітами.

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

Казкова історія про яян містить у собі прихований повчальний зміст: справжня людина не може жити лише власним "я", не помічаючи навколо інших, не дбаючи про них. І добро, зроблене людиною, завжди повертається до неї.